



## Arrest

nr. 231 975 van 30 januari 2020  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. PARMENTIER  
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78  
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en  
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift X en X, die verklaren van Indonesische nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2019 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 september 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 oktober 2019 met referentienummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die *loco* advocaat L. PARMENTIER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 11 maart 2019 dienen de verzoekende partijen elk een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19<sup>ter</sup>) in, als bloedverwant in opgaande lijn van hun Nederlandse zoon H. S.

1.2 Op 10 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 13 september 2019 aan de eerste verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

*“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5<sup>de</sup> lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.03.2019 werd ingediend door:*

Naam: I(...) Voorna(a)m(en): L(...) G(...) Nationaliteit: Indonesiër  
Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...) RR: (...)  
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)  
om de volgende reden geweigerd:

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vroeg op 11.03.2019 gezinshereniging aan met zijn zoon, zijnde S(...) H(...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).*

*Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 40bis, §2, 4<sup>o</sup> van de wet van 15.12.1980: ‘als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1<sup>o</sup> of 2<sup>o</sup>, die ten hunne laste zijn, die heb begeleiden of bij hen voegen.’*

*Echter, uit het geheel van het administratief dossier blijkt niet afdoende dat betrokkene zich bij de referentiepersoon komt voegen.*

*Immers, niettegenstaande de referentiepersoon officieel is gedomicilieerd in België, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat hij in België zijn hoofdbelangen heeft.*

*Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijken volgende elementen:*

- de referentiepersoon is op heden tewerkgesteld in Nederland
- zowel de echtgenote als beide minderjarige kinderen wonen (en werken) in Nederland
- de referentiepersoon beschikt over een Nederlands gsm-nummer
- de referentiepersoon en zijn echtgenote beschikken over een gezamenlijke Nederlandse bankrekeningen; uit de voorgelegde rekeninguittreksels, welke melding maken van een adres in Nederland, blijkt ondermeer dan hun aankopen gebeuren in Nederland

*Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 4<sup>o</sup> van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.*

*De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.*

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. (...)”*

1.3 Op 10 september 2019 neemt de gemachtigde ook ten aanzien van de tweede verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 13 september 2019 aan de tweede verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

*“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5<sup>de</sup> lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de*

*aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.03.2019 werd ingediend door:*

*Naam: S(...) Voorna(a)m(en): P(...) Nationaliteit: Indonesiër  
Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...) RR: (...)  
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)  
om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vroeg op 11.03.2019 gezinshereniging aan met zijn zoon, zijnde S(...) H(...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).*

*Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980: 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die ten hunne laste zijn, die heb begeleiden of bij hen voegen.'*

*Echter, uit het geheel van het administratief dossier blijkt niet afdoende dat betrokkene zich bij de referentiepersoon komt voegen.*

*Immers, niettegenstaande de referentiepersoon officieel is gedomicilieerd in België, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat hij in België zijn hoofdbelangen heeft.*

*Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijken volgende elementen:*

- de referentiepersoon is op heden tewerkgesteld in Nederland
- zowel de echtgenote als beide minderjarige kinderen wonen (en werken) in Nederland
- de referentiepersoon beschikt over een Nederlands gsm-nummer
- de referentiepersoon en zijn echtgenote beschikken over een gezamenlijke Nederlandse bankrekeningen; uit de voorgelegde rekeninguittreksels, welke melding maken van een adres in Nederland, blijkt ondermeer dan hun aankopen gebeuren in Nederland

*Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.*

*De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.*

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. (...)"*

## 2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bezorgt de verwerende partij de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verwerende partij weliswaar een administratief dossier, maar geen nota met opmerkingen heeft ingediend. De verwerende partij bevestigt dit laatste ook ter terechtzitting van 12 december 2019.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen onder meer de schending aan van artikel 40bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij zetten in hun verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

*“Eerste onderdeel, wat betreft de motivering*

*De Dienst Vreemdelingenzaken betwist dat verzoekers zich bij hun zoon in België voegden. De bestreden beslissingen worden als volgt gemotiveerd: (...)*

*Verzoekers menen dat verwerende partij door middel van een weigering van dergelijke motivering artikel 40bis van de Vreemdelingenwet omzeilt, en daarmee de Gezinsherenigingsrichtlijn en de doelstellingen van het Unierecht. In de volgende onderdelen van het middel wordt dit verder uiteengezet.*

*Tweede onderdeel, toepasselijke bepalingen*

*Richtlijn 2004/38/EG, zoals omgezet in de Vreemdelingenwet, bevat volgende voor verzoekers relevante bepalingen en overwegingen:*

*Overweging 3: (...)*

*Overweging 14: (...)*

*Artikel 10 Afgifte van de verblijfskaart (...)*

*Artikel 40bis en 42 van de Vreemdelingenwet: (...)*

*De toepasselijke bepalingen in het Vreemdelingen-K.B. zijn de volgende (eigen onderlijning in de citaten):*

*Art. 50 (...)*

*Art. 52. (...)*

*De bestreden beslissingen schenden de bepalingen van het Vreemdelingen-K.B. en de Vreemdelingenwet, gelezen in het licht van het Unierecht.*

*De Unieburger, zoon van verzoekers, heeft zich in 2018 in de Belgische gemeente Wuustwezel gevestigd, gebruik makend van zijn recht op vrij verkeer. Na controle van de voorwaarden, niet in het minst van het feit dat H(...) S(...) zijn verblijfplaats op zijn adres in Wuustwezel had, werd de Unieburger in het Vreemdelingenregister ingeschreven, en kreeg hij een E-kaart. Een jaartje later deden verzoekers dan een aanvraag tot verkrijgen van een verblijf van meer dan drie maanden in het kader van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, als ouders ten laste van een Unieburger.*

*Gezien de gevraagde bewijsstukken werden voorgelegd, binnen de termijnen van de Vreemdelingenwet, kon verwerende partij de aanvraag van verzoekers niet weigeren met de hierboven opgegeven motivering.*

*Immers: verzoekers dienden binnen de drie maanden alle vereiste stukken in en verblijven op het grondgebied van de gemeente (art. 52 §3 van het K.B. -Vreemdelingen); bovendien was de Unieburger eveneens ingeschreven op dat adres, eveneens na indiening van de vereiste documenten en na vaststelling dat zijn woonplaats op het grondgebied van Wuustwezel is. Hiermee is aan de vereiste voldaan dat ze “zich voegen bij de Unieburger” in de zin van de Vrijverkeersrichtlijn (zie artikel 10, punt 2, c): (...)*

*In de richtsnoeren benadrukt de Commissie meermaals dat het doel van de richtlijn is om gezinshereniging te bevorderen. De lidstaten mogen de beoordelingsmarge die de richtlijn hen geeft, niet gebruiken op een manier die de doelstelling van de richtlijn ondermijnt en afbreuk doet aan het nuttig effect ervan. Toestemming voor gezinshereniging is de regel, en afwijkingen hierop moeten strikt geïnterpreteerd worden.*

*Het Unierecht bevordert de mobiliteit van EU-burgers en beschermt degenen die er gebruik van maken. Er is geen sprake van misbruik wanneer een EU-burger en zijn familieleden conform het Unierecht een verblijfsrecht krijgen in een andere lidstaat dan de lidstaat waarvan de EU-burger de nationaliteit bezit,*

aangezien zij dan een voordeel genieten dat inherent is aan de uitoefening van het door het Verdrag gewaarborgde recht van vrij verkeer, ongeacht het doel van hun verhuizing naar dat land. (naar: Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden).

Er is in casu geen sprake van dat verzoekers zich niet 'voegen bij de referentiepersoon'. Er is namelijk aan alle voorwaarden en bedoelingen van Unierecht en nationale omzettingen voldaan. Het tegendeel beweren, doet afbreuk aan die bepalingen en is een vorm van machtsafwendings. (...)

De materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel zijn geschonden. Verwerende partij heeft de haar toegezegde bevoegdheid misbruikt: in plaats van te oordelen over de aanvraag gezinshereniging met een Unieburger op basis van de voorgelegde documenten cfr. de wetgeving en het Unierecht, lijkt zij loutere migratiecontrole of persoonlijke pesterijen na te streven. Er is sprake van machtsafwendings.

#### Derde onderdeel, machtsoverschrijding

Dienst Vreemdelingenzaken toont met de bestreden beslissing aan niet te willen oordelen of de aanvraag van verzoekers binnen de scope van de Gezinsherenigingsrichtlijn en de vreemdelingenwetgeving valt. Verwerende partij heeft daarentegen aan machtsoverschrijding gedaan, door niet te oordelen over de aanvraag van verzoekers, maar zich in de plaats te stellen van de Minister van Binnenlandse Zaken en -niet gehinderd door enig onderzoek- te oordelen voor de minister van Binnenlandse Zaken, de ambtenaar van de dienst Bevolking van Wuustwezel of diens gemachtigde. Impliciet maakte verwerende partij met haar motivering een beslissing tot ambtelijke afvoering van het vreemdelingenregister van de referentiepersoon én in een pennentrek een einde aan het verblijf van meer dan drie maanden van Unieburger H(...) S(...). Dit is een zeer verregerende vorm van machtsoverschrijding. (...)

De referentiepersoon is op heden nog steeds ingeschreven in het Vreemdelingenregister op zijn adres in Wuustwezel, België. De door verwerende partij opgesomde elementen dat hij "in België niet zijn hoofdbelangen heeft" getuigen van een zeer selectieve, vooringenomen visie op "woonplaats" en "hoofdbelangen", zeker in het licht van het Unierecht, in het bijzonder van artikelen 20 en 21 VWEU.

Artikel 20, 2<sup>de</sup> onderdeel, punt a) Verdrag Werking Europese Unie (VWEU) (...)

Artikel 21, 1<sup>ste</sup> onderdeel: (...)

Dat de gezinsleden van referentiepersoon nog in Nederland gedomicilieerd waren ten tijde van de bestreden beslissing (een tijdelijke noodzaak in verband met het huis dat ze daar bezitten en waarop nog een hypothecaire lening loopt, alsook wegens de school van de zoon) en dat de referentiepersoon werkt in Nederland (reden waarom hij er een telefoonnummer heeft), doet geen afbreuk aan het feit dat deze Unieburger zijn vrij verkeer van personen uitoefende door zijn woonplaats in België te kiezen, en dat verwerende partij dat recht van verblijf erkende door een inschrijving, na woonplaatsbevestiging door de gemeentelijke diensten.

De zoon van verzoekers heeft ten tijde van zijn inschrijving in een Belgische gemeente deugdelijk bewezen zijn woonplaats in Wuustwezel te hebben, wat door verwerende partij is beaamd door de uitgifte van een E-kaart.

Indien verwerende partij meende dat de zoon van verzoekers zijn werkelijke woonplaats / hoofdbelangen niet in België had, dan had ze de geijkte stappen kunnen zetten om het wettelijk verblijf te (proberen) in te trekken. Zolang dat niet aan de orde is, is referentiepersoon als Unieburger ingezetene in België en is de Gezinsherenigingsrichtlijn van toepassing, zoals omgezet in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers dienden dan ook een echt antwoord te krijgen op hun aanvraag van verblijf van meer dan drie maanden, en geen negatieve beslissing met een onzinnige motivering. (...)"

3.2 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden

(RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissingen steunen, met name artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren.

Het *in casu* relevante artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :*

*4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen; (...);”*

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekende partijen op 11 maart 2019 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19*ter*) indienden, in functie van hun in België wonende zoon H. S., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

In de beide bestreden beslissingen weigert de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden aan de verzoekende partijen, omdat uit het geheel van het administratief dossier niet afdoende zou blijken dat de verzoekende partijen zich bij de referentiepersoon komen voegen. Volgens de gemachtigde blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens immers niet dat de referentiepersoon, hoewel hij officieel in België is gedomicilieerd, in België zijn hoofdbelangen heeft. Vervolgens zet de gemachtigde uiteen uit welke elementen dit volgens hem blijkt. Hij concludeert dat de verzoekende partijen niet afdoende aantonen te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40*bis*, § 2, (eerste lid), 4° van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te krijgen op basis van gezinshereniging.

De verzoekende partijen voeren aan dat de gemachtigde door middel van een dergelijke motivering artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet omzeilt, en daarmee richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; de verzoekende partijen verwijzen naar deze richtlijn als “*de Gezinsherenigingsrichtlijn*” of de “*Vrijverkeersrichtlijn*”) en doelstellingen van het Unierecht. Zij wijzen erop dat de burger van de Unie, de zoon van de verzoekende partijen, zich in 2018 in de Belgische gemeente Wuustwezel heeft gevestigd, gebruik makend van zijn recht op vrij verkeer. Zij benadrukken tevens dat hij werd ingeschreven in het vreemdelingenregister en een E kaart kreeg, na controle van de voorwaarden, niet in het minst van het feit dat hij zijn verblijfplaats op zijn adres in Wuustwezel had. De verzoekende partijen voegen een kopie van de betrokken verklaring van inschrijving (E kaart) bij het verzoekschrift, waaruit blijkt dat deze geldig is van 20 augustus 2018 tot 20 augustus 2023.

Daarnaast verwijzen de verzoekende partijen nog naar het doel van de Burgerschapsrichtlijn en de richtsnoeren van de Europese Commissie in dit verband (zijnde de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad van 2 juli 2009 betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Voor de EER relevante tekst) (hierna: richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van de Burgerschapsrichtlijn). De verzoekende partijen benadrukken dat er *in casu* geen sprake van is dat zij zich niet ‘voegen bij de referentiepersoon’, want dat aan alle voorwaarden en bedoelingen van Unierecht en nationale omzettingen is voldaan.

Ten slotte wijzen de verzoekende partijen erop dat de referentiepersoon op heden nog steeds is ingeschreven in het vreemdelingenregister op zijn adres in Wuustwezel, België en dat de door de

gemachtigde opgesomde elementen dat hij *“in België niet zijn hoofdbelangen heeft”* getuigen van een zeer selectieve, vooringenomen visie op *“woonplaats”* en *“hoofdbelangen”*, zeker in het licht van het Unierecht, in het bijzonder van de artikelen 20 en 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie. Zij wijzen erop dat het gegeven dat de gezinsleden van de referentiepersoon als tijdelijke noodzaak nog in Nederland waren gedomicilieerd ten tijde van de bestreden beslissingen en dat de referentiepersoon werkt in Nederland, geen afbreuk doet aan het feit dat deze Unieburger zijn vrij verkeer van personen uitoefende door zijn woonplaats in België te kiezen, en dat de gemachtigde dat recht van verblijf erkende door een inschrijving, na woonplaatsbevestiging door de gemeentelijke diensten. Zij geven aan dat hun zoon ten tijde van zijn inschrijving in een Belgische gemeente deugdelijk heeft bewezen zijn woonplaats in Wuustwezel te hebben, wat door de gemachtigde is beaamd door de afgifte van een E kaart. Zij benadrukken dat, indien de gemachtigde meende dat hun zoon zijn werkelijke woonplaats / hoofdbelangen niet in België had, de gemachtigde de geijkte stappen had kunnen zetten om het wettelijk verblijf te (proberen) in te trekken, en dat de referentiepersoon, zolang dat niet aan de orde is, als Unieburger ingezetene in België is en de Burgerschapsrichtlijn van toepassing is, zoals omgezet in artikel 40bis van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen besluiten dat zij dan ook een echt antwoord moesten krijgen op hun aanvraag van verblijf van meer dan drie maanden, en geen negatieve beslissing met een onzinnige motivering.

Zoals de verzoekende partijen terecht aanvoeren, vormt artikel 40bis, § 2, eerste lid 4° van de vreemdelingenwet de omzetting van artikel 2, tweede lid, c), artikel 3, eerste lid en artikel 7, eerste lid, d) en tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn (cf. Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2006-2007, nr. 51-2845/001, 10-14).

Artikel 2 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

*“Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:*

1. *„burger van de Unie”: eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit;*

2. *„familielid”:*

*(...) d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;*

3. *„gastland”: de lidstaat waarheen de burger zich begeeft om zijn recht van vrij verkeer of verblijf uit te oefenen.”*

Het voormelde artikel 3, eerste lid luidt als volgt:

*“Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”*

Artikel 7 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

*“1. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven:*

*a) indien hij in het gastland werknemer of zelfstandige is,*

*b) indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het socialebijstandstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, of*

*c) (...);*

*of d) indien hij een familielid is van een burger van de Unie die voldoet aan de voorwaarden onder a), b) of c) en hij deze burger begeleidt of zich bij hem voegt.*

*2. Het verblijfsrecht van lid 1 strekt zich uit tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, en voldoen aan de voorwaarden onder a), b) of c).”*

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna: ook HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). De relevante bepalingen van de vreemdelingenwet moeten dan ook richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past desgevallend te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof.

Vervolgens wijst de Raad erop dat het verblijfsrecht van burgers van de Unie wordt geregeld door artikel 40 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

*“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.*

*§ 2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.*

*§ 3. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.*

*§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :*

*1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;*

*2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt; (...)”*

*In casu* wordt in de bestreden beslissingen uitdrukkelijk erkend dat de referentiepersoon, die de Nederlandse nationaliteit heeft, officieel in België is gedomicilieerd. Dit blijkt ook uit het administratief dossier, met name een “*samenstelling gezin*” van 19 maart 2019, waarop is aangegeven dat de referentiepersoon sinds 19 februari 2018 op een adres in Wuustwezel woont en de verzoekende partijen sinds 16 maart 2019 op datzelfde adres. Het kan dan ook niet worden betwist dat de referentiepersoon, die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit (*in casu* Nederland), in het Rijk verblijft en aldus een “*burger van de Unie*” is overeenkomstig artikel 40, § 2 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissingen wordt ook niet betwist dat de verzoekende partijen vanuit het buitenland naar België zijn gekomen en op hetzelfde adres als de referentiepersoon zijn gaan wonen.

Zoals hoger reeds aangegeven, worden de bloedverwanten in opgaande lijn, die ten laste zijn van de burger van de Unie en die de burger van de Unie begeleiden of zich bij hem voegen, overeenkomstig artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet beschouwd als een “*familielid van de burger van de Unie*”.

Uit de bestreden beslissingen kan worden afgeleid dat de gemachtigde oordeelt dat niet is voldaan aan de voorwaarde van het ‘zich bij de burger van de Unie voegen’, en dit omdat volgens de gemachtigde blijkt dat de referentiepersoon niet zijn hoofdbelangen in België heeft.

Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt echter op geen enkele manier op welke grond de gemachtigde heeft geoordeeld dat de verzoekende partijen zich niet bij hun in België wonende Nederlandse zoon zouden kunnen voegen omwille van het feit dat deze burger van de Unie niet zijn hoofdbelangen in België zou hebben. Nergens uit de toepasselijke bepalingen van de vreemdelingenwet, in het bijzonder artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 4°, blijkt dat de burger van de Unie die wordt vervoegd, zijn hoofdbelangen in België moet hebben. Deze voorwaarde blijkt tevens niet uit de hoger aangehaalde bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn. Daarnaast blijkt uit de bestreden beslissingen niet dat de gemachtigde zich zou hebben beroepen op andere bepalingen van de vreemdelingenwet of van de Burgerschapsrichtlijn, of op bepaalde rechtspraak van het Hof van Justitie.

Op basis van de opgenomen motivering in de bestreden beslissingen kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat de gemachtigde geen correcte beoordeling van de feitelijke gegevens van de zaak heeft doorgevoerd. De betrokken motivering laat niet toe te onderbouwen dat de referentiepersoon geen als Unieburger ingezetene van België zou zijn en dat de Burgerschapsrichtlijn, zoals omgezet in artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet, *in casu* niet van toepassing zou zijn. Bijgevolg blijkt niet dat de gemachtigde zijn vaststelling dat er geen sprake is van een ‘zich bij de Unieburger voegen’ door de verzoekende partijen die bij de Nederlandse referentiepersoon in België zijn komen wonen (zelfs



inwonen), kan onderbouwen door te verwijzen naar het feit dat de referentiepersoon zijn hoofdbelangen niet in België zou hebben. Of nog, uit de bestreden beslissingen blijkt niet op grond waarvan de gemachtigde heeft geoordeeld dat de vereiste van het 'zich bij de burger van de Unie voegen' in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet de voorwaarde inhoudt dat de Unieburger zijn hoofdbelangen in het gastland heeft.

In dit verband kan de Raad samen met de verzoekende partijen nog wijzen op de richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van de Burgerschapsrichtlijn. Hierin benadrukt de Europese Commissie, met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie, dat het vrij verkeer van personen een van de grondslagen van de Europese Unie is en dat uitzonderingen op dat beginsel bijgevolg in enge zin moeten worden uitgelegd (p. 3). Zoals de verzoekende partijen ook benadrukken, stelt de Europese Commissie tevens het volgende: "*Het Gemeenschapsrecht bevordert de mobiliteit van EU-burgers en beschermt degenen die er gebruik van maken. Er is geen sprake van misbruik wanneer een EU-burger en zijn familieleden conform het Gemeenschapsrecht een verblijfsrecht krijgen in een andere lidstaat dan de lidstaat waarvan de EU-burger de nationaliteit bezit, aangezien zij dan een voordeel genieten dat inherent is aan de uitoefening van het door het Verdrag gewaarborgde recht van vrij verkeer, ongeacht het doel van hun verhuizing naar dat land.*" (p. 15)

De opgenomen motivering klemmt des te meer, aangezien de referentiepersoon niet louter zonder meer gebruik heeft gemaakt van zijn fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Het kan immers niet worden betwist dat hij ook daadwerkelijk over een verklaring van inschrijving (E kaart) beschikt. Dit blijkt op zich slechts uit het desbetreffende stuk dat de verzoekende partijen bij hun verzoekschrift voegen, aangezien zich in hun administratief dossier geen stukken bevinden met betrekking tot de verblijfshistoriek van de referentiepersoon. De gemachtigde kan echter niet voorhouden van dit gegeven geen kennis te hebben gehad. De bevoegdheid voor het toekennen van de E kaart ligt overeenkomstig artikel 51, § 2, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) immers ook bij de minister of zijn gemachtigde.

Het voor de verklaring van inschrijving toepasselijke artikel 42 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. (...)*

*§ 2. Voor de burgers van de Unie wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geconstateerd door een verklaring van inschrijving. Zij worden al naargelang het geval ingeschreven in het vreemdelingenregister of in het bevolkingsregister. (...)*

*§ 4. De verklaring van inschrijving en de verblijfsvergunning worden afgegeven volgens de modaliteiten door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. (...)"*

Artikel 50 van het vreemdelingenbesluit bepaalt in dit licht het volgende:

*"§ 1. De burger van de Unie die langer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk wil verblijven en die zijn burgerschap bewijst, overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, dient een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19.*

*In dit geval, wordt de burger van de Unie die in het wachtregister ingeschreven is, zodra uit de controle van de effectieve verblijfplaats, waartoe de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten overgaan, blijkt dat hij op het grondgebied van de gemeente verblijft, in het vreemdelingenregister ingeschreven. Het gemeentebestuur maakt het verslag dat na de controle van de verblijfplaats wordt opgesteld over aan de gemachtigde van de minister. (...)*

*Zodra uit de controle van de reële verblijfsplaats, die de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten uitvoeren, blijkt dat de burger van de Unie, ingeschreven in het wachtregister, op het grondgebied van de gemeente woont, wordt hij ingeschreven in het vreemdelingenregister. Het gemeentebestuur maakt het verslag opgesteld bij de controle van de verblijfplaats over aan de gemachtigde van de minister. (...)"*

Ook wijzen de verzoekende partijen in dit kader op artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn, dat betrekking heeft op de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Het tweede lid, c) van deze bepaling luidt als volgt:

*“Voor de afgifte van de verblijfskaart verlangen de lidstaten overlegging van de volgende documenten:  
c) een verklaring van inschrijving, of indien een inschrijvingsstelsel ontbreekt een ander bewijs van verblijf in het gastland, van de burger van de Unie die zij begeleiden of bij wie zij zich voegen,”*

De gemachtigde motiveert in de bestreden beslissingen niet op grond waarvan het gegeven dat de referentiepersoon zijn hoofdbelangen niet in België zou hebben, afbreuk zou doen aan het feit dat deze referentiepersoon over een verklaring van inschrijving in België beschikt. Ook blijkt uit de opgenomen motivering niet op welke manier deze vaststelling van de gemachtigde zich verhoudt tot de hoger geciteerde bepalingen van de vreemdelingenwet, het vreemdelingenbesluit en de Burgerschapsrichtlijn.

Het blijkt verder niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals de verzoekende partijen het stellen, de geïchte stappen zou hebben gezet om het wettelijk verblijf van de referentiepersoon te (proberen) in te trekken, laat staan dat dit verblijfsrecht daadwerkelijk ingetrokken of beëindigd zou zijn.

Gelet op het bovenstaande moet worden vastgesteld dat niet blijkt dat de opgenomen motivering de bestreden beslissingen in rechte kan verantwoorden. De verzoekende partijen kunnen in deze zin dan ook gevolgd worden waar zij stellen dat het feit dat de gezinsleden van de referentiepersoon ten tijde van de bestreden beslissingen nog in Nederland gedomicilieerd waren en dat de referentiepersoon in Nederland werkt (en aldaar een telefoonnummer heeft) – elementen op grond waarvan de referentiepersoon volgens de gemachtigde zijn hoofdbelangen niet in België zou hebben –, geen afbreuk doet aan het feit dat de referentiepersoon als Unieburger zijn recht op vrij verkeer uitoefende door zijn woonplaats in België te kiezen, en dat de Dienst Vreemdelingenzaken dat recht van verblijf bovendien erkende door een inschrijving, na woonplaatsbevestiging door de gemeentelijke diensten.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

De Raad benadrukt nogmaals dat de verwerende partij heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen, zodat aan de vaststellingen van de Raad geen afbreuk kan worden gedaan door enig betoog van de verwerende partij.

3.3 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

#### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Artikel 1**

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 september 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

#### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,  
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,  
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE